

Sygn. akt III KK 30/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Dorota Szczerbiak

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 29 października 2019 r.

sprawy **T.S.K.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 198 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego,
na niekorzyść skazanego,

od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 19 czerwca 2018 r.,

sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok w części nieorzeczonego środka
karnego i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

T.S.K. został oskarżony o to, że:

„w nocy z 31 marca 2017 r. na 1 kwietnia 2017 r. w S., woj. (...) obcował płciowo z małoletnią poniżej lat 15 X.Y. wykorzystując bezradność ww. wynikającą z upojenia alkoholem”,

tj. o czyn z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 198 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego T.K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 198 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 200 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku) oraz zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa (pkt 2 wyroku).

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się 27 czerwca 2018 r.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego w R., na niekorzyść T.S.K., wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej braku rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego, zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego - art. 41a § 2 k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec T.S.K., określonego w powyższym przepisie obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania do małoletniej pokrzywdzonej, pomimo skazania go na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 198 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione na szkodę małoletniej”.

Podnosząc taki zarzut Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części, tj. dotyczącej nie orzeczenia środka karnego i o przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Skarżący słusznie podnosi, że w sprawie doszło do naruszenia wskazanego w kasacji przepisu prawa materialnego. Zgodnie z art. 41a § 2 k.k., w razie

skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego, sąd orzeka zakaz przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, kontaktowania się z określonymi osobami, zbliżania się do określonych osób lub opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, jak również nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, czyli środki karne określone w art. 39 pkt 2b i 2c k.k.

Skoro zatem T.S.K. został skazany za czyn z art. 200 § 1 k.k. w. zw. z art. 198 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., należący do katalogu przestępstw przeciwko wolności seksualnej i popełnił go na szkodę małoletniej, za który orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy, to obowiązkiem rozstrzygającego sądu było także orzeczenie o jednym z wymienionych w art. 41a § 2 k.k. środków karnych.

Brak obligatoryjnego rozstrzygnięcia w przedmiocie środków karnych stanowi rażącą obrazę art. 41a § 2 k.k., co powoduje, że kasacja jest zasadna.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.